

paa dette Punkt. Naar vi skulle se paa Befolkningens Stilling overfor et Skattepaalæg, har det altid været den, at andre Skattenedsættelser ere de ikke sikre paa at faa, og ved Skatteomlægninger er man kun sikker paa, at det betyder ny Skattepaalæg, uden at man er sikker paa at slippe af med de gamle, fordi de kunne tabes paa Halvvejen. Derfor staaer Befolkningen sig bedre ved at forlange, at store Opgaver skulle løses, end just at faa en Skatteomlægning, der ikke altid er af saa stor Værdi, som det synes. Jeg erindrer de Herrer om, at ved den sidste Skatteomlægning, i 1903, viste det sig, at vi toge Indkomstskatten, der var vor store og gode Reserve, for at afløse væsentligt det store Hartkorns Byrder. Det var i Virkeligheden en Fejl, og der var ikke vundet noget derved for Befolkningen. Paa selvsamme Maade gaa vi nu hen og ophæve de bestaaende Skatter og bruge ny Reserver, og jeg vil sige aldeles fortræffelige Reserver — det vil jeg indrømme den højtærede Finansminister —, nemlig Arveskatten, Spiritusskatten og Tobaksskatten, bruge disse Reserver, uagtet man maa vide, at der paa mange Punkter foreligger store og vigtige Krav.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds indledede netop sin Tale med en ganske rigtig Bemærkning om, at Alderdomsforsørgelsen skal udvides, og der er ogsaa mange, maaske hele mit Parti, som have denne Sag paa deres Program. Vi forstaa da, at vi skulle finde Dækning af en Merudgift af maaske 10 Mill. aarlig. Det staaer da for mig — uden at jeg i øvrigt vil binde mig selv eller nogen anden, for det er umuligt at fælde nogen Dom over et Toldlovsforslag, inden man har prøvet det Gang paa Gang for sig selv og i Samtale med andre — som en omtvistelig Fordel at opnaa Omlægninger, hvor Nedsættelsen for Befolkningen ikke er sikker, men hvor de ny Skatter ere sikre, nu, da der forestaar store Opgaver som Alderdomsforsørgelse og desuden det store Jernbanekøbbe, som nu allerede er paa Tærsklen. Det viser sig, at vi ikke kunne vente nogen Beskedenhed i den Retning. Jeg ser af Jernbanekommissionens Betænkning, at man ikke har nægtet sig saa fine Ting som Jernbaner, baade Privatbaner og Statsbaner, paa 1 Mils Længde, det vil sige Jernbaner, som ikke under nogen menneskelig Betingelse kunne give andet end et mægtigt Underskud. Naar man ikke nægter sig det — og der kommer sikkert mere til under Forhand-

lingerne, det tror jeg, det vide vi fra tidligere Forhandlinger —, vil man forstaa, at det er store Krav, der ville stilles til Statskassen, det vil jeg blot have Lov til at sige uden at binde hverken mig selv eller andre, en Nedsættelse er ikke altid det, den giver sig ud for.

Under de enkelte Poster maa jeg blot i Tilslutning til den højtærede Finansminister gøre en Bemærkning om Skatten paa Øl og Brændevin. Den højtærede Finansminister omtalte den Nedgang, der havde været paa de to Poster, og glædede sig over den. Det gør jeg med, men den er i Virkeligheden langt større, end den synes. I Finansaaret 1900—1901 indbragte Øl- og Brændevinsskatten $9\frac{1}{4}$ Mill., nu indbringer den $8\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Men De skulle huske, at 1900—1901 var et meget daarligt Aar. Siden den Tid ere Toldindtægterne stegne med 16 pCt., det vil sige, at hvis Øl- og Brændevinsskatten havde holdt Skridt med de andre Afgifter, burde Indtægten af de to Afgifter have været $10\frac{1}{2}$ Mill. eller omtrent 2 Mill. mere, end den faktisk har været. Dette anfører jeg blot for at give Dem en Maalestok: Ca. 20 pCt. har Øl- og Brændevinsskatten indbragt mindre, end man havde ventet. Det vil altsaa sige 20 pCt. mindre Forbrug end sandsynligt. Det er jo i og for sig glædeligt samfundsmæssigt set, selv om jeg selvfølgelig er villig til at trøste den højtærede Finansminister i hans Sorg over, at Indtægterne maa gaa tilbage; jeg forudsætter, han har nogen Sorg, det er, som bekendt, en gammel Regel, at Finansministre ikke tage moralske Hensyn, men kun se paa deres Statskasse.

Jeg ønsker at gøre en enkelt Bemærkning om Ejendomsskylden, der har indbragt 5 Mill. Kr. Hvis de Herrer ville se Ejendomsskyldens Resultater igennem, ville De opdage — det er et Tilfælde, antager jeg, ikke en Tanke, men Tilfældet er undertiden gunstigt —, at 1904 er netop det rette Aar, naar man vil skifte om og gaa over fra Hartkornsskat til Ejendomsskyld. Da vi opgave Hartkornsskatterne, var det netop med det Argument, at de vare saa højt ulige i Forhold til Værdien, medens Ejendomsskylden var betydelig mere ligelig. Men nu er der den ganske interessante Ejendommelighed, at paa den Tid, da Christian den Niende tiltraadte Regeringen, havde f. Eks. 1 Td. Hartkorn i Ringkøbing Amt en Værdi af 2,960 Kr., medens Værdien nu er 8,400 Kr., i Svendborg Amt en Værdi af 6,230 Kr., medens